Pregaria.cat

Entrada

Quan marxen els amics

Per JesusR el ds., 16/05/2020 - 19:04

Quan marxen els amics, quan marxen les persones que estimes... i saps que han acabat el seu camí, per moltes consideracions i abraçades, quina buidor, quin pal, quin trencament.

Ens fem els forts, donem explicacions, escoltem moltes coses, i també sabem que al cap de poc temps tot tornarà a ser més o menys el mateix... menys per al teu cor, evidentment.

Hi ha qui potser et dirà: quina sort has tingut de conèixer una persona que t'ha estimat tant, que ha estat tan important per a tu, tan intel·ligent... tant, tant. Gràcies, de debò, gràcies, però el voldria ara al meu costat i no hi és.

Potser de vegades penses que la vida passa, que tens els dies comptats, o els mesos o els anys. I què en treus de pensar això, mirar-te el melic? Si ell o ella ja no hi és. Fins aquesta consideració de la universal temporalitat, per filosòfica que sigui, té quelcom d'egoista. Quan l'amic ha marxat voldria tenir-lo al meu costat! Voldries.

És veritat que la seva vida ha deixat petjada. Hi ha qui el porta en la seva intenció, el seu record, els seus millors sentiments. Penses que ha sigut una vida plena, ha millorat una mica el món, ha estimat...Tot el que vulguis, i segurament és cert; però d'aquí a un temps, de tot plegat, què en queda?

Una cosa queda.

Crec fermament que Déu l'estima; molt més que jo i que tu. Queda l'amor de Déu, i en ell humilment el nostre en comunió. I, per dir-ho d'una manera planera i poc encertada, l'abraçada de Déu mai no es desfà.

Ah!! Què penses? Potser que és un consol? I tant que ho és!! El consol radical, ja que en Ell ens trobem ara en la fe, i potser certa experiència, i quan sigui, en FAMÍLIA.